

Ανένδοτος αγώνας για την αποτροπή της φασιστικής αστυνομοκρατίας στα ΑΕΙ! Ελεύθερη επιστήμη και Πανεπιστήμιο στην υπηρεσία της κοινωνίας!

Του Δημήτρη Πατέλη¹

«ΗΜΕΡΟΔΡΟΜΟΣ», 2021.1.16 <https://www.imerodromos.gr/anendotos-gia-tin-apotropi-tis-astynomokratias-sta-aei/>

Είναι σαφές ότι [η κυβέρνηση μεθοδεύει την μετατροπή των ΑΕΙ σε φυλακή ανθρώπων και ιδεών](#). Η υπουργός Παιδείας παρουσίασε το σχετικό νομοσχέδιο από κοινού με τον υπουργό «Προστασίας του Πολίτη», ώστε να καταστήσει ανάγλυφα σαφείς τις ιεραρχήσεις της: περικόπτει κατά 8% τον τακτικό προϋπολογισμό των Πανεπιστημίων για το 2021, αλλά διαθέτει 30 εκατ. ευρώ για μέσα καταστολής-αστυνομοκρατίας στα ΑΕΙ. Ένας βαθύς συμβολισμός για τον επιχειρούμενο [πρωτοφανή εκφασισμό και των ΑΕΙ](#). Η περαιτέρω υποβάθμιση δια της υπαγωγής επιστήμης & πανεπιστημίου στο κεφάλαιο, οι νέοι φραγμοί στη μόρφωση της νεολαίας με ταξικά κριτήρια και η ραγδαία ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης επιτάσσουν και άνευ προηγουμένου αστυνομοκρατία!

1 Ο Δημήτρης Πατέλης είναι αν. καθηγητής Φιλοσοφίας Πολυτεχνείου Κρήτης, μέλος του Ομίλου Επαναστατικής Θεωρίας, της Διεθνούς σχολής «Η Λογική της Ιστορίας» και του Γ.Σ. του Συλλόγου «Εμείς που Σπουδάσαμε στο Σοσιαλισμό».

Προβλέπεται η σύσταση ένστολου αστυνομικού σώματος, «**Ομάδας Προστασίας Πανεπιστημιακού Ιδρύματος**» (ΟΠΠΙ), με ειδική εκπαίδευση από την ίδια την ΕΛΑΣ, η οποία θα φέρει ειδική στολή, θα υπάγεται στην ΕΛΑΣ και απλώς θα «συνεργάζεται» με τον πρότανη και τον αντιπρότανη του κάθε ΑΕΙ. Θα έχει αστυνομικά καθήκοντα, αλλά δεν θα φέρει (επί του παρόντος) πυροβόλα όπλα, αλλά γκλομπ και ειδικά σπρέι.

Η κυβέρνηση, στην εποχή της πανδημίας, αρνείται πεισματικά να λάβει μέτρα για τη θωράκιση της υγείας και της εκπαιδευτικής λειτουργίας, για την ενίσχυση της δημόσιας παιδείας, αλλά προτάσσει μετ' επιτάσεως σε πρώτη φάση 1000 οργανικές θέσεις για τους αστυνομικούς μέσα στα Πανεπιστήμια! Μέτρο, που ούτε η χούντα των συνταγματαρχών δεν είχε αποτολμήσει!

Ποια είναι η στάση των πανεπιστημιακών έναντι όλων αυτών; Δεν είναι ενιαία. Υπάρχουν πανεπιστημιακοί που έχουν αντιδράσει σθεναρά σε αυτά τα μέτρα, προτάσσοντας την ιδιοτυπία του θεσμού των ΑΕΙ, την προάσπιση του πανεπιστημιακού ασύλου, του αυτοδιοίκητου των Ιδρυμάτων και τις ακαδημαϊκές ελευθερίες στην έρευνα, στην παιδεία, την ανάγκη ελεύθερης διακίνησης των ιδεών. Κάπου υπάρχουν και σύλλογοι που τιμούν την ιδιότητα του Πανεπιστημιακού, όπως έδειξε το [ομόφωνο όχι καθηγητών του Ε.Μ.Π. στην Πανεπιστημιακή Αστυνομία](#), και του [Συλλόγου Μελών ΔΕΠ του Παντείου](#), ο οποίος «βρίσκεται απέναντι σε όλους όσους απεργάζονται την συκοφάντηση και την διάλυση του δημόσιου πανεπιστημίου και την μετατροπή των πανεπιστημίων σε αστυνομοκρατούμενους χώρους, προσδεμένους στις λογικές της αγοράς». Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκαν πολλοί σύλλογοι φοιτητών (προπτυχιακών και μεταπτυχιακών) και η [Ομοσπονδία Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης \(ΟΔΠΤΕ\)](#) η οποία αξίωσε «[Να αποσύρει η Κυβέρνηση το νομοσχέδιο για την πανεπιστημιακή αστυνομία](#)».

Υπάρχουν όμως και άλλες προσεγγίσεις... Π.χ. ο [Ενιαίος Σύλλογος Διδακτικού και Ερευνητικού Προσωπικού του Πολυτεχνείου Κρήτης](#) εξέδωσε «[Ψήφισμα Για την πανεπιστημιακή αστυνομία](#)» (11/1/2021). Πρόκειται για ένα ...διαμάντι πανεπιστημιακής καθηγητικής σοφίας, το οποίο σηματοδοτεί τον πλήρη εκφυλισμό αυτού του συλλόγου.

Οι συντάκτες του εγγράφου, καίτοι πανεπιστημιακοί, δείχνουν ότι δεν έχουν στοιχειώδη αντίληψη της ελληνικής γλώσσας και της σύνταξής της: «Το Ελληνικό Δημόσιο Πανεπιστήμιο, παρά την εμφανή υποστελέχωση και τις

χειρότερες αναλογίες –με αποκλειστική ευθύνη της Πολιτείας– φοιτητών προς διδασκόντων μεταξύ των χωρών του ΟΟΣΑ, προσφέρει στους φοιτητές του και στην Ελληνική Κοινωνία!»! Από την γραμματική του δημοτικού είναι γνωστό ότι η λεξούλα «προς», ως πρόθεση, συντάσσεται υποχρεωτικά με αιτιατική πτώση... Ψιλά γράμματα για τους υψιπετείς πανεπιστημιακούς μας... Εδώ η σπουδή του κειμένου, παρά την ασυνταξία, είναι ...να αναδείξει την προσφορά του Ελληνικού Δημοσίου Πανεπιστημίου στους φοιτητές του και στην Ελληνική Κοινωνία, παρά την εμφανή υποστελέχωση και τις χειρότερες αναλογίες διδασκόντων και διδασκομένων. Δεν υπεισέρχεται στην ουσία των δημοσιονομικών διευθετήσεων του κράτους. Αρκείται γενικώς και αορίστως στην αναφορά σε κάποια «αποκλειστική ευθύνη της Πολιτείας»...

Ας περάσουμε στην ουσία του προβληματισμού των δημοσίων λειτουργών μας: «Η καταστρατήγηση της ελεύθερης διακίνησης ιδεών (δηλ. του ακαδημαϊκού ασύλου) εξαιτίας της πανεπιστημιακής βίας και παραβατικότητας (π.χ. παρεμπόδισης ή διακοπής συνεδριάσεων θεσμοθετημένων οργάνων διοίκησης, μαθημάτων, ερευνητικών δραστηριοτήτων ή ακόμη και ομιλιών, καταλήψεων, κλοπών, βανδαλισμών) πρέπει επιτέλους να αντιμετωπιστεί!»! Εδώ οι συντάκτες του κειμένου πρακτικά υιοθετούν την [αγοραία ρητορική της κυβέρνησης περί του θέματος \(και τον χονδροειδή πρωτογονισμό που την χαρακτηρίζει\)](#), η οποία, με τη σειρά της, απλώς αναπαράγει τα πάγια εδώ και δεκαετίες χονδροειδή προπαγανδιστικά στερεότυπα, ιδεολογήματα και δόγματα της αγοραίας νεοφιλελεύθερης «δημοσιογραφίας/δημοσιολογίας». Στερεότυπα που έχουν δημιουργήσει στο πιο επιρρεπές προς χειραγώγηση κοινό ένα φράγμα πρόσληψης σε επίπεδο εξαρτημένων αντανακλαστικών.

Το φράγμα αυτό αποτρέπει και ακυρώνει εκ προοιμίου κάθε ορθολογική πραγμάτευση του θέματος, κάθε επιστημονικά τεκμηριωμένη προσέγγιση. Η κυβέρνηση επιλέγει σκοπίμως αυτή τη λαθροχειρία-απάτη, ώστε να επιβάλλει αυταρχικά και εσπευσμένα –αξιοποιώντας δολίως τις συνθήκες εγκλεισμού λόγω πανδημίας, με τα ΑΕΙ πρακτικά κλειστά–, ώστε να επιβάλλει πραξικοπηματικά την αντιμεταρρυθμιστική αυταρχική εκτροπή της, με το φωτοστέφανο του «σωτήρα», που «ξέρει να κυβερνά με πυγμή» και να «αποκαθιστά την τάξη και την ηθική»...

Πρόκειται για μια αριστοτεχνικά καλοστημένη στον πρωτογονισμό της παγίδα-βρόγχο, όπου: από τη μια μεριά υπάρχει η τάξη, ο νόμος, όπως σε κάθε «δυτικό πολιτισμένο κράτος», από την άλλη – η «ανομία», η «παραβατικότητα»,

το «παραεμπόριο», η «διακίνηση ναρκωτικών», το «έγκλημα», οι «μπαχαλάκηδες», κ.λπ. Υπέρ αυτής της πρωτόγονης παγίδας επιστρατεύτηκε και η [κραυγαλέα προβοκάτσια κατά του πρύτανη στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών](#) από 2020.10.29.

Ουδόλως απασχολεί τους αυτουργούς αυτής της παγίδας και τα θύματά της το εξωπραγματικό της διατύπωσης και ο προφανής παραλογισμός της. Οι ισχυρισμοί αυτού του πρωτογονισμού είναι ακόμα πιο άθλιοι από το να διατείνεται κανείς ότι η άρση του ασύλου της κατοικίας, του οικογενειακού ασύλου (άρθρο 9 του Συντάγματος) και η δύναμη τοποθέτηση αστυνομίας σε κάθε σπίτι θα εξαλείψουν τα περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας!

Από πού απορρέει ότι τα ΑΕΙ είναι «εστίες και πηγές βίας και παραβατικότητας» σε μια κοινωνία παράδεισο μιας ευνομούμενης πολιτείας; Τι εμποδίζει με το υφιστάμενο θεσμικό πλαίσιο την καταπολέμηση τυχόν έκνομων ενεργειών του κοινού ποινικού δικαίου σε πανεπιστημιακούς χώρους; Από ποιον ελέγχεται π.χ. και από ποιον εξωθείται εν μέρει η διακίνηση ναρκωτικών προς ορισμένους χώρους; Έχει άραγε η διακίνηση φορτίων ναρκωτικών με πλοία σχέση με ΑΕΙ, ή με πλοιοκτήτες και κατόχους πληθώρας ΜΜΕ, φίλα προσκείμενους στην εξουσία (που κατά περίεργο τρόπο είναι εκ προοιμίου και αναφανδόν «αθώοι», ενώ μάρτυρες βρίσκονται νεκροί); Τι γίνεται με την ιδιότυπη ασυλία (θεσμική ή/και εθιμική) της οποίας χαιρούν μεγαλοσχήμονες που εμπλέκονται σε σκάνδαλα διαφθοράς, οικονομικά και άλλα εγκλήματα; Κατέφυγαν άραγε στα ΑΕΙ τα καταδικασθέντα στελέχη της εγκληματικής οργάνωσης «Χρυσή Αυγή» που πρακτικά φυγαδεύτηκαν απ' την αστυνομία; Τι γίνεται με το αέναο παίγνιο εκείνου του είδους «μπαχαλάκηδων»-προβοκατόρων, ευρισκόμενων κατά τεκμήριο σε εντεταλμένη υπηρεσία, στην πλάτη των λαϊκών κινητοποιήσεων και του πανεπιστημίου; Τι θέση έχουν άραγε οι πανεπιστημιακοί χώροι στη συνολική χωροταξία και ανθρωπογεωγραφία του εγκλήματος;

Ποιος ασχολείται με τη συστηματική και κατά συρροήν παραβίαση του άρθρου 16 του Συντάγματος, με την εισβολή επιχειρηματικών ομίλων και συμφερόντων στα ΑΕΙ, με την βαθμιαία μετάλλαξη στην κατεύθυνση του «επιχειρηματικού πανεπιστημίου» ή/και του «πανεπιστημίου-επιχείρησης»; Με τις καθεστωτικές φοιτητικές παρατάξεις που λειτουργούν ως παραμάγαζα σταδιοδρομίας (που αναλαμβάνουν διανομή σημειώσεων, οργάνωση αντιγραφών στις εξετάσεις, χρέη γραμματείας, λειτουργούν ως προθάλαμος για μεταπτυχιακά, διδακτορικά, διορισμούς υμετέρων κ.λπ.); Με την υπερεκμετάλλευση απλήρωτης εργασίας, φοιτητών, προπτυχιακών, υποψηφίων διδασκόντων, προσωπικού και υποδομών από καθηγητές-επιχειρηματίες; Με τις διώξεις κατά μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας για τις ιδέες και την επιστημονική τους έρευνα; Ποιον απασχολεί η χρονίζουσα και ιδιαίτερα έντονη

κατά την τελευταία δεκαετία της κρίσης χρέους εγκληματική υποχρηματοδότηση και υποστελέχωση των ΑΕΙ, η έλλειψη κτιριακών και λοιπών υποδομών (που θα επέτρεπαν την ασφαλή επαναλειτουργία του Πανεπιστημίου σε συνθήκες πανδημίας -μετά από ένα χρόνο εξ αποστάσεως υπολειτουργίας), η αρπαγή των αποθεματικών τους με το διαβόητο PSI; Ποιος ανησυχεί για την πλημμυρή κάλυψη των αναγκών της φοιτητιάς νεολαίας για σίτιση, στέγαση και πρόνοια, για τις συγκεκριμένες υπαρκτές και τεκμηριωμένες ανάγκες του Πολυτεχνείου Κρήτης, για τις βάρβαρες ταξικές επιλογές και ιεραρχήσεις των κυβερνήσεων, στην άθλια εργολαβική προαγωγή απ' την κυβέρνηση των συμφερόντων των επιχειρηματιών των ιδιωτικών κολλεγίων, για την εξίσωση επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων τους με αυτά των αποφοίτων των κατά το Σύνταγμα Δημόσιων ΑΕΙ (κατά χονδροειδή παραβίαση του Άρθρου 16 του Συντάγματος) κ.λπ. Λύθηκε άραγε το πρόβλημα της μαζικής και χρόνιας ανεργίας των νέων, ιδιαίτερα οξύ μεταξύ των αποφοίτων ΑΕΙ; Το πρόβλημα της υποαπασχόλησης, της επισφαλούς εργασίας/μερικής απασχόλησης με μισθούς πείνας και μπλοκάκι; Το πρόβλημα της μαζικής μετανάστευσης νεολαίας που έχει αποκτήσει δημογραφικές διαστάσεις μαζικής γενοκτονίας; Και άλλα πολλά...

Όλα αυτά είναι ανύπαρκτα στη σημερινή επικαιρότητα των μίσθαρνων φορέων του τύπου (για την ανταμοιβή των δοξολογιών των οποίων πάντα βρίσκει κονδύλια η «κυβέρνηση των αρίστων»). Έτσι, κάθε υπόνοια ένστασης, αμφιβολίας, αντίρρησης ή και αντίθεσης σε αυτή την ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη επέλαση βαφτίζεται αυτομάτως «αναχρονισμός», «λαϊκισμός», «συνέργεια στην ανομία», «συννεοχή στο έγκλημα» κ.λπ. Αρκεί να διατυπωθεί κάτι που δεν εγγράφεται στον πρωτογονισμό του σχήματος και εμφανίζεται αφρός στα χείλη του εγκλωβισμένου στο αφήγημα-παγίδα, όπως στα σκυλιά-πειραματόζωα του γνωστού πειράματος του φυσιολόγου I. Πάβλοφ για τα εξαρτημένα αντανακλαστικά. Πρόκειται για μια «τεχνολογία» χειραγώγησης μέσω της διασφάλισης «μαζικής λαϊκής συναίνεσης», μπροστά στην οποία ωχριά και η γκεμπελική προπαγάνδα. Είναι ένας ακόμα χειρισμός/απάτη, από αυτούς που συνιστούν οργανικό στοιχείο του σύγχρονου αστικού κοινοβουλευτικού εκφασισμού.

Οι σκοπιμότητες που εξυπηρετούνται με τη νέα επίθεση κατά της πανεπιστημιακής κοινότητας είναι ευτελείς, δόλιες και καταστροφικές για την επιστήμη, το πανεπιστήμιο και την κοινωνία. Εξ ου και το σαθρό και παράλογο του πρωτογονισμού των «επιχειρημάτων». Σε αυτή την επίθεσή τους, οι κρατούντες δεν αντλούν δύναμη από τον ορθολογισμό των επιχειρημάτων τους, αλλά από την εξουσία που κατέχουν και από τον καταιγισμό «πλύσης εγκεφάλων» που τους διασφαλίζουν τα ελεγχόμενα ΜΜΕ.

Η επιστημονική έρευνα αλλά και η εμπειρία των σκεπτόμενων πολιτών καταδεικνύουν ότι η απάτη, η χειραγώγηση και η καταδολίευση είναι χαρακτηριστικά στοιχεία κάθε πολιτικής που υπηρετεί και προάγει ιδιοτελή συμφέροντα, τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Τι υποδηλώνει όμως περί των ηθών, της παιδείας, της επιστημονικής και της όλης πολιτισμικής συγκρότησης κάποιων πανεπιστημιακών η υιοθέτηση αυτούσιων των παραπάνω αντιεπιστημονικών, ανορθολογικών και χυδαίων προπαγανδιστικών σχημάτων;

Ωστόσο, οι πανεπιστημιακοί αυτού του τύπου έχουν και προτάσεις: «Θα πρέπει να ενισχυθεί ο ρόλος της φύλαξης με κατάλληλα εκπαιδευμένο προσωπικό και επαρκή στελέχωση, ώστε να τηρούνται τα προβλεπόμενα από τον Εσωτερικό Κανονισμό, υπό την ευθύνη της διοίκησης. Ταυτόχρονα θα πρέπει να ενισχυθεί ο ρόλος της Ελληνικής Αστυνομίας η οποία με κατάλληλο προσωπικό και μέσα θα πρέπει να αντιμετωπίζει τα θέματα παραβατικής συμπεριφοράς. Αν ιδρυθεί νέο σώμα αστυνόμευσης, κύριους κινδύνους του εγχειρήματος αποτελούν η ενδεχόμενη υποστελέχωση ή ασάφεια ως προς τις αρμοδιότητες της νέας υπηρεσίας. Αυτοί οι κίνδυνοι πρέπει να αποφευχθούν, χωρίς λαϊκισμό αλλά με τόλμη και ξεκάθαρες, ρεαλιστικά υλοποιήσιμες προτάσεις»!

Απλά και σταράτα: αξιώνουν μετ' επιτάσεως εδώ και τώρα ανυπερθέτως αστυνόμευση, ενίσχυση του ρόλου της αστυνομίας στα ΑΕΙ με πρακτικά απεριορίστες αρμοδιότητες! Μάλιστα υπερθεματίζουν της κυβέρνησης στον κατασταλτικό τους οίστρο, προτρέχοντας να προλάβουν «κινδύνους», τυχόν υπαναχωρήσεις της κυβέρνησης. Υπαναχωρήσεις, που κατά τους συντάκτες του κειμένου ενδέχεται να επιφέρουν «υποστελέχωση» της αστυνομοκρατίας ή «ασάφεια ως προς τις αρμοδιότητες της νέας υπηρεσίας». Δεν θέλουν λοιπόν οι πανεπιστημιακοί μας απλώς αστυνομία στα ΑΕΙ, αλλά με «τόλμη» αξιώνουν «πολλά στελέχη της», με σαφείς, απεριορίστες και κτηνώδεις κατασταλτικές – διωκτικές αρμοδιότητες! Κάθε αντίρρηση στον αστυνομοκρατικό τους οίστρο βαφτίζεται «λαϊκισμός» και «ατολμία»!

Και συνεχίζουν: «Η έκκληση προς την Πολιτεία να αναλάβει τις ευθύνες της για τη φύλαξη και προστασία του Πανεπιστημίου από παραβατικές συμπεριφορές, είτε μελών του είτε εξωπανεπιστημιακών, αποτελεί αίτημα όχι μόνο της Πανεπιστημιακής Κοινότητας της χώρας αλλά και της ίδιας της Ελληνικής Κοινωνίας. Η συζήτηση για την προστασία του Ελληνικού Πανεπιστημίου και της ακαδημαϊκής του κοινότητας πρέπει να ολοκληρωθεί άμεσα και να συνοδευτεί από τρόπους διαρκούς βελτίωσης των παρεχόμενων υπηρεσιών προς τους φοιτητές και την ανάπτυξη ακαδημαϊκής κουλτούρας που θα επιτρέψει στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο, στο σύνολό του, να ανταγωνιστεί τα κορυφαία ιδρύματα του εξωτερικού»! Δεν θα ασχοληθώ με τον μηρυκασμό των άθλιων προπαγανδιστικών στερεοτύπων του συρμού από τον εν λόγω τύπο «πανεπιστημιακής διανόησης».

Εφιστώ την προσοχή του αναγνωστικού κοινού σε μια ουσιώδη «λεπτομέρεια», προσδιοριστική της ταυτότητας και της όλης επιστημονικής, παιδαγωγικής, ηθικής και κοινωνικοπολιτικής στάσης της εν λόγω κατηγορίας πανεπιστημιακών.

Εδώ βλέπουμε επιπλέον ότι εκείνο που τους απασχολεί απροκάλυπτα είναι η αναζήτηση «τρόπων διαρκούς βελτίωσης των **παρεχόμενων υπηρεσιών προς τους φοιτητές!** Τι είναι όμως η παροχή υπηρεσιών; Η **παροχή υπηρεσιών** είναι ένας **οικονομικός όρος που αφορά την δραστηριότητα των επιχειρήσεων του τριτογενούς τομέα, της τριτογενούς παραγωγής**. Οι επιχειρήσεις αυτές δεν παράγουν κάποιο υλικό προϊόν, πρωτογενές ή μεταποιημένο, αλλά παρέχουν στους πελάτες τους (άλλες επιχειρήσεις ή ατομικούς καταναλωτές) υπηρεσίες με σκοπό το κέρδος.

Η δραστηριότητα αυτών των επιχειρήσεων υπάγεται και σε συγκεκριμένο νομικό-θεσμικό πλαίσιο (Ν 2859/2000 Κύρωση Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας (ΦΕΚ Α' 248/7.11.2000), ΚΩΔΙΚΑΣ ΦΟΡΟΥ ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΗΣ ΑΞΙΑΣ, ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ - ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β' - Φορολογητέες πράξεις, Άρθ. 8. Παροχή υπηρεσιών, σ. 338):

«1. Παροχή υπηρεσιών, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 2, θεωρείται κάθε πράξη που δεν συνιστά παράδοση αγαθών, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 5 έως 7. Η πράξη αυτή μπορεί να συνιστάται ιδίως σε:

- α) μεταβίβαση ή παραχώρηση της χρήσης ενός άυλου αγαθού,
- β) υποχρέωση για παράλειψη ή ανοχή μιας πράξης ή κατάστασης.

2. Ως παροχή υπηρεσιών λογίζονται επίσης:

α) η εκμετάλλευση ξενοδοχείων, επιπλωμένων δωματίων και οικιών, κατασκηνώσεων και παρόμοιων εγκαταστάσεων, χώρων στάθμευσης κάθε είδους μεταφορικών μέσων και τροχόσπιτων,

β) η διάθεση τροφής και ποτών από εστιατόρια, ζαχαροπλαστεία, κέντρα διασκέδασης και παρόμοιες επιχειρήσεις για επιτόπια κατανάλωση,

γ) η εκτέλεση υπηρεσίας με καταβολή αποζημίωσης ύστερα από επιταγή δημόσιας αρχής ή στο όνομά της ή σε εκτέλεση νόμου,

δ) η μίσθωση βιομηχανοστασιών και χρηματοθυρίδων. Επίσης, η μίσθωση χώρων, αυτοτελώς ή στα πλαίσια μικτών συμβάσεων, που πραγματοποιείται από επιχειρήσεις που εκμεταλλεύονται εμπορικά κέντρα ή τα εμπορευματικά κέντρα του Ν 3333/2005 ...

ε) οι εργασίες φασόν επί ενσώματων κινητών αγαθών. Ως εργασία φασόν νοείται η εκτέλεση εργασιών παραγωγής, κατασκευής ή συναρμολόγησης ενσώματων κινητών αγαθών, με σύμβαση μίσθωσης έργου, από υλικά και αντικείμενα που παραδίδονται από τον εργοδότη στον εργολάβο για το σκοπό αυτόν, ανεξάρτητα αν ο εργολάβος χρησιμοποιεί και δικά του υλικά».

Έστω ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι άσχετοι με την οικονομία. Έχουν άραγε και άγνοια του νόμου; Αντιλαμβάνονται άραγε στοιχειωδώς τα καθήκοντά τους, την ιδιότητα του Πανεπιστημίου και του πανεπιστημιακού δασκάλου;

Από τα παραπάνω, είναι πρόδηλο το εξής: οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν αντιληφθεί στοιχειωδώς τι σημαίνει Δημόσιο Πανεπιστήμιο ως θεσμός, ούτε σε τι συνίστανται οι δραστηριότητες, οι σχέσεις, το επικοινωνιακό πλαίσιο της πανεπιστημιακής κοινότητας και οι λειτουργίες αυτού του θεσμού έναντι της επιστήμης, της παιδείας και της κοινωνίας! Νομίζουν ότι είναι επιχειρηματίες ή/και στελέχη επιχείρησης παροχής υπηρεσιών! Νομίζουν ότι οι φοιτητές και οι φοιτήτριές μας είναι πελάτες! Επιπλέον, υπό αυτή την ιδιότητα, το βασικό τους μέλημα είναι η διασφάλιση της ανταγωνιστικότητας!

Δεν έχουν στοιχειώδη αντίληψη της οριζόμενης από το σύνταγμα (άρθρο 16, 6) ιδιότητάς τους: «Οι καθηγητές των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων είναι δημόσιοι λειτουργοί». Δεν έχουν κληθεί να παρέχουν εκπαιδευτικές, ερευνητικές κ.λπ. υπηρεσίες σε πελάτες, αλλά οφείλουν να επιτελούν ΔΗΜΟΣΙΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑ! Η ιδιότητα αυτή κατά το Σύνταγμα προσδίδεται μόνο στους δικαστικούς λειτουργούς και στους καθηγητές των ΑΕΙ.

Μήπως τελικά έχει προαχθεί τόσο η αγοραία μετάλλαξη του ελληνικού Δημόσιου Πανεπιστημίου που αυτό έχει πλέον καταστεί τυπική περίπτωση «Πανεπιστημίου-επιχείρησης» ή «Επιχειρηματικού πανεπιστημίου»; Μήπως οι άνθρωποι αυτοί απλώς ανοίγουν (με ειλικρίνεια ή/και με αφέλεια) το ντουλάπι ώστε να προβάλλουν σε πλήρες ανάστημα οι σκελετοί; Μήπως απλώς ξεφωνίζουν με τη ζέση και το θάρρος/θράσος του νεοφώτιστου αυτό που επί δεκαετίες σοβεί και διαφθείρει συστηματικά επιστήμη και πανεπιστήμιο, ιδιαίτερα σε ιδρύματα και σχολές που έχουν πιο άμεση σύμφυση με ισχυρά επιχειρηματικά συμφέροντα, όπως στα πολυτεχνεία, ιδιαίτερα σε αυτά που στερούνται ιστορίας, μακροχρόνιων πανεπιστημιακών αγώνων και παραδόσεων; Μήπως απλώς πλέον δεν κρίνουν σκόπιμο να τηρήσουν καν τα προσχήματα, έχοντας πετάξει και το τελευταίο φύλλο συκής από ό,τι απέμεινε απ' το πάλαι ποτέ Δημόσιο Πανεπιστήμιο και από το λειτούργημα του πανεπιστημιακού-Δημόσιου λειτουργού; Διόλου απίθανο.

Το πανεπιστήμιο-επιχείρηση δεν έχει την πολυτέλεια να ασχολείται με ακαδημαϊκές ελευθερίες, δεν ανέχεται αναστοχαστική αμφισβήτηση και δημιουργική ανυπακοή, έχει εμμενή δυσανεξία σε κάθε συλλογική αναζήτηση και συγκρότηση. Θέλει πιστή εκτελεστικότητα, τάξη και πειθαρχηση-υπακοή στους επιχειρηματικούς στόχους. Εδώ δεν έχουν θέση οι ανιδιοτελείς ερευνητικές κοινωνικές, παιδαγωγικές και ψυχολογικές ευαισθησίες του πανεπιστημιακού δασκάλου-λειτουργού σε όλο το «αντιπαραγωγικό» για το κεφάλαιο εύρος και βάθος τους, παρά μόνο η στοχευμένη και αποτελεσματική «παροχή ερευνητικών και εκπαιδευτικών υπηρεσιών» που δεν παρεκκλίνει από το επιχειρηματικά προδιαγεγραμμένο φάσμα αγοραία αξιολογήσιμων κερδών πρακτικών.

Το πανεπιστήμιο-επιχείρηση δεν χρειάζεται μια φοιτητική νεολαία ανοικτή στη γνώση, στην ανιδιοτελή δημιουργική αμφισβήτηση κατεστημένων στην επιστήμη και στην κοινωνία, προσανατολισμένη στην ατομική και συλλογική αναζήτηση εναλλακτικών δρόμων, τρόπων και μέσων κριτικής

διάγνωσης της πραγματικότητας και διεξόδων απ' τα αδιέξοδα. Δεν θέλει μια νεολαία πρωτοπόρο στην επανασχεδίαση προοπτικών, στην κριτική αφομοίωση και επανανοηματοδότηση των κεκτημένων, στην αναβάθμιση και στον μετασχηματισμό του υλικού και πνευματικού πολιτισμού, μια νεολαία που μαθαίνει να διεκδικεί το μέλλον της μετά λόγου γνώσεως.

Η μόνη φοιτητική νεολαία που εγγράφεται στις προδιαγραφές αυτής της μετάλλαξης του πανεπιστημίου, είναι αυτή που συνδυάζει την ιδιότητα του πελάτη-καταναλωτή «εκπαιδευτικών υπηρεσιών» (ει δυνατόν με καταβολή διδάκτρων σε όλο το φάσμα των σπουδών) με την υπακοή, την πειθαρχηση και την εκτελεστικότητα...

Όποια νεολαία δεν εγγράφεται σε αυτές τις προδιαγραφές θα αντιμετωπίζεται ως επιρρεπής σε «παραβατικές συμπεριφορές», σε «ανομία» και δυνητικά σε «τρομοκρατική στάση και δράση»! Όποιος δεν συναινεί στον νεοφιλελεύθερο αγοραίο προσανατολισμό του μεταλλαγμένου πανεπιστημίου θα στιγματίζεται και θα καταστέλλεται σκαιά!

Είναι σαφές ότι η «πανεπιστημιακή αστυνομία», τα νέα μέσα, τα μέτρα και μηχανισμοί καταστολής, οι πειθαρχικές διώξεις κ.λπ. έχουν στόχο την περιφρούρηση της απρόσκοπτης επιχειρηματικής λειτουργίας των ιδρυμάτων και την αντιμετώπιση της οργανωμένης συλλογικής αγωνιστικής διεκδίκησης επιστήμης και πανεπιστημίου στην υπηρεσία της κοινωνίας, σε κάθε έκφρασή της, από το σύνολο της πανεπιστημιακής κοινότητας και ιδιαίτερα από την νεολαία.

Ο βασικός εχθρός-στόχος του όλου εγχειρήματος της κυβέρνησης και του εσμού των συναινούντων είναι η φοιτητώσα νεολαία, ως το πιο ζωντανό και ελπιδοφόρο μέρος της κοινωνίας. Τα μυαλά και οι συνειδήσεις των νέων θέλουν να μεταλλάξουν με την υποταγή στα άθλια κελεύσματά τους, με τον εθισμό στην αστυνομοκρατία!

Όποιος γνωρίζει στοιχειωδώς τους δρόμους ανάπτυξης της επιστημονικής έρευνας και της αυθεντικά δημιουργικής παιδαγωγίας, αντιλαμβάνεται σε τι ευαίσθητες και εύθραυστες ατραπούς κινείται η πανεπιστημιακή μόρφωση. Σε ένα πεδίο απρόσκοπτης νοητικής και συνειδησιακής προσήλωσης, όπου ακόμα και μια αμυδρά αποθαρρυντική ματιά, μια άκαιρη νύξη, ένας υπαινιγμός που πληγώνει, αρκούν να καταστρέψουν την μορφωτική πορεία του νέου απ' το μπουμπούκι στην πλήρη άνθιση και στην γόνιμη καρποφορία της προσωπικότητας και της συλλογικότητας ερευνητών, υπεύθυνων πολιτών, συνειδητών μελών της κοινωνίας που ανοίγουν δρόμους.

Έρευνα και παιδαγωγία είναι πεδία δημιουργικότητας, η ανάπτυξη των οποίων είναι εφικτή μόνον όπου και όποτε επικρατούν σε αυτά κατ' εξοχήν εσωτερικά κίνητρα, ενώ υπονομεύονται με κάθε εγχείρημα επιβολής και κατίσχυσης εξωτερικών κινήτρων. Τα εξωτερικά κίνητρα είναι δύο αλληλένδετων ειδών: ανταμοιβές για αποδεκτές δράσεις και ποινές για μη αποδεκτές. Του καρότου και του μαστίγιου, της αγοραίας συναίνεσης και της

στυγνής καταστολής! Υπάρχει άραγε πιο εξωτερικό, πιο αντιπαιδαγωγικό και αντιεπιστημονικό κίνητρο από την πανταχού παρούσα αστυνομική καταστολή;

Είναι δυνατόν πανεπιστημιακοί δάσκαλοι να έχουν τη γνώμη ότι όλη αυτή η ερευνητική και παιδαγωγική μυσταγωγία θα υπάρχει την επόμενη της εγκατάστασης αστυνομίας στα αμφιθέατρα, στις αίθουσες, στα εργαστήρια, στους διαδρόμους, στα γραφεία, σε κάθε χώρο της πανεπιστημιούπολης; Τι είδους μάθημα να παραδώσεις και να δεχτείς υπό διαρκή και μόνιμη παρακολούθηση σ' ένα αστυνομοκρατούμενο σύμπαν; Καμία σοβαρή ελεύθερη διακίνηση ιδεών, καμία επιστημονική ανακάλυψη δεν γίνεται υπό αστυνομική εποπτεία. Καμία ζωντανή και γόνιμη παιδαγωγία ως σχέση αμοιβαίου εμπλουτισμού γνώσεων, δεξιοτήτων, συνείδησης και δημιουργικών ικανοτήτων δεν αναπτύσσεται σε καθεστώς τρόμου. Ένα καθεστώς που επιβάλλεται με την μόνιμη εγκατάσταση αξιωματικών της Αστυνομίας και ειδικών φρουρών και τις πανταχού παρούσες περιπολίες ροπαλοφόρων εξοπλισμένων με χειροπέδες και χημικά όπλα, που «θα δρουν προληπτικά» σε πέντε βάρδιες. Ο φόβος, η καχυποψία, η διαρκής παρακολούθηση και η σκιά του καταδότη (με τεχνικά οπτικοακουστικά μέσα, συστήματα ανίχνευσης και ζωντανή παρουσία) παραλύουν την σκέψη και τον λόγο, υπονομεύουν την στοχοπροσηλωμένη εμβάθυνση στην εσωτερική λογική του γνωστικού αντικειμένου, επιβάλλουν ατμόσφαιρα λογοκρισίας και αυτολογοκρισίας.

Εάν επιβληθούν αυτά τα μέτρα, **το πανεπιστήμιο θα έχει μετατραπεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης**, όπου θα απαγορεύονται -επί ποινή ακόμη και οριστικής αποβολής- όλες οι καθιερωμένες κεκτημένες μορφές επικοινωνίας, συλλογικής δράσης και κοινωνικοποίησης της φοιτητιάς νεολαίας, συμπεριλαμβανομένης και οποιασδήποτε «χρήσης των ανοικτών χώρων του ιδρύματος χωρίς την άδεια των αρμόδιων οργάνων του» (άρθρο 17 §2.στ)!

Μάλιστα η κυβέρνηση υποχρεώνει τα ΑΕΙ να βρουν χώρους για το υπερσύγχρονο επιχειρησιακό κέντρο που θα στηθεί σε κάθε ίδρυμα, για την έδρα-επιτελείο της περιβόητης «Μονάδας Ασφάλειας» και για την έδρα του αστυνομικού σώματος. Τα ΑΕΙ, τα οποία δεν διαθέτουν επαρκείς χώρους και πόρους για να στεγάσουν τμήματα, ζωτικές εκπαιδευτικές και ερευνητικές-εργαστηριακές τους δραστηριότητες, τώρα διατάσσονται από την κυβέρνηση των «αρίστων» να στεγάσουν πρωτίστως την αστυνομοκρατία, να προσλάβουν επιπλέον βοηθητικό προσωπικό για την αστυνομία, να πληρώσουν και τον εξοπλισμό για την ελεγχόμενη είσοδο-έξοδο, από τον Ειδικό Λογαριασμό Κονδυλίων Έρευνας (ΕΛΚΕ)! Δικτατορικά, αφαιρούνται πόροι και εγκαταστάσεις από τα Πανεπιστήμια με ωμό κυνικό εκβιασμό: «σε περίπτωση που δεν εφαρμόσουν τα το μοντέλο φύλαξης» θα υποστούν εισέτι περικοπή της ούτως ή άλλως πενιχρής και συρρικνούμενης χρηματοδότησης.

Οι αγοραίες δυνάμεις μάχονταν και μάχονται με λύσσα κατά του πανεπιστημιακού ασύλου και κάθε καταλοίπου του. Το πανεπιστημιακό άσυλο είναι μια ιστορική θεσμική κατάκτηση στην ιστορία του πολιτισμού, αναγκαία (αλλά όχι ικανή) όχι μόνο για την επιτέλεση του ερευνητικού και παιδαγωγικού

έργου των ΑΕΙ, αλλά και μιας ευρύτερης και βαθύτερης λειτουργίας της ακαδημαϊκής κοινότητας και του κοινωνικού-πολιτισμικού ρόλου του Πανεπιστημίου, όχι ως παραρτήματος μετρήσιμης αποδοτικότητας κερδών δράσεων, αλλά ως χώρου, εντός του οποίου και μέσω του οποίου η κοινωνία στοχάζεται και αναστοχάζεται τα βαθύτερα προβλήματα και τις προοπτικές της, από ένα επίπεδο δημόσιας καθολικότητας, στο οποίο οιονεί αίρεται η μονομέρεια όχι μόνο ενός εκάστου των γνωστικών αντικειμένων της επιστήμης, αλλά και των επιμέρους ιδιωτικών-ιδιοτελών συμφερόντων ατόμων, ομάδων και θεσμικοτήτων.

Επί χούντας, οργίαζε το «σπουδαστικό» της ασφάλειας, αλλά ακόμα και οι πράκτορες της CIA δικτάτορες δεν είχαν αποτολμήσει να εγκαταστήσουν αστυνομία στο Πανεπιστήμιο. Το 1973 έγινε η κατάληψη στη Νομική και κινητοποιήσεις σε όλα τα πανεπιστήμια της χώρας, που κορυφώθηκαν με τα τραγικά γεγονότα του Πολυτεχνείου. 3 Μαρτίου του 1973 ο δικτάτορας Γ. Παπαδόπουλος μάζεψε τα μέλη των Συγκλήτων και άλλους πανεπιστημιακούς για να εξάρει το έργο της χούντας και να επιπλήξει τους καθηγητές επειδή δεν κατάφεραν να τιθασεύσουν τους φοιτητές τους, που διαμαρτύρονταν εναντίον της χούντας. Κανείς τότε δεν τόλμησε να ορθώσει το ανάστημά του. Η πλειονότητα των τότε πανεπιστημιακών είτε συνεργάστηκε ενεργά με την χούντα, είτε την αποδέχθηκε παθητικά με την σιωπηρή της συναίνεση. **Αυτό το περιστατικό κηλίδωσε για πολλά χρόνια το κύρος των πανεπιστημιακών.** Ελάχιστοι ήταν οι πανεπιστημιακοί που αντιστάθηκαν με αξιοπρέπεια, και υπέστησαν διώξεις: απολύθηκαν, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν...

Ωστόσο, υπήρξαν και κάποιες σημαντικές συμβολικές κινήσεις. 14.2.1973 η αστυνομία παραβιάζει το Άσυλο σε ώρα συνεδρίασης της Συγκλήτου και συγκέντρωσης των σπουδαστών στο ΕΜΠ και πραγματοποιεί συλλήψεις 11 φοιτητών, οι οποίοι παραπέμπονται σε δίκη για «περὺβριση αρχής». Την ημέρα της δίκης των συλληφθέντων **16.2.1973, η Σύγκλητος του Ε.Μ. Πολυτεχνείου παραιτείται 16.11.1973, ενώ κορυφώνεται η εξέγερση στο Πολυτεχνείο, η αστυνομία ετοιμάζεται να επέμβει στο Πολυτεχνείο και η Σύγκλητος αντιδρά, αξιώνοντας σεβασμό στο ακαδημαϊκό άσυλο: «Να μην καταλυθεί με κανένα τρόπο το άσυλο», διαμηνύει στον χουντικό «υπουργό Παιδείας».** Η χούντα προχώρησε στην φονική επέμβαση με τρεις μοίρες καταδρομέων και άρματα μάχης.

Η φασιστικής κοπής κατάργηση κάθε ίχνους αυτοδιοίκητης και ελεύθερης λειτουργίας των ΑΕΙ μέσω της επιβολής βάνουσης αστυνομοκρατίας, συνιστά μείζονος κλίμακας πραξικόπημα, έγκλημα κατά της επιστήμης, κατά της παιδείας, κατά της νεολαίας, κατά της κοινωνίας και του πολιτισμού. Ένα έγκλημα, μπροστά στο οποίο ωχριά ακόμα και αυτή η κατάπνιξη στο αίμα της ηρωικής εξέγερσης της 17^{ης} Νοεμβρίου του 1973 στο Πολυτεχνείο.

Το εγχείρημα επιβολής φασιστικής κοπής αστυνομοκρατίας στα Πανεπιστήμια, είναι μείζον ζήτημα ιστορικής σημασίας για την κοινωνία.

Καθήκον της πανεπιστημιακής κοινότητας και της κοινωνίας είναι ο ανένδοτος αγώνας για το άσυλο, για την αποτροπή της φασιστικής αστυνομοκρατίας, για τη δημοκρατική λειτουργία του Πανεπιστημίου.

Η στάση των πανεπιστημιακών δασκάλων σε αυτή την αναμέτρηση αξιοπρέπειας αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Η αδράνεια και η σιωπή σημαίνουν συνενοχή στο έγκλημα!